

Velünk az Isten

Amikor karácsonyra készültünk, sok ember szívében a szorongás és a szomorúság vert tanyát. Hiszen mindannyian arra gondoltunk, vajon mi fog történni ünnep tájkán, és visszaemlékeztünk arra, hogy milyen jó volt, amikor mind együtt lehettünk. Ünnepelni egészen más, mint emlékezni. Számunkra az ünnep mindig azt jelenti, hogy valami olyan eseményre gondolunk vissza, amelynek hatása ma is közöttünk van. Mert amikor a karácsonyi romantika háttérbe szorul, akkor hangsúlyosabbá válik az ünnep igazi üzenete: velünk az Isten. Az elmúlt időben sokan érezték azt, hogy Isten nincs velük. (...) Ő nem hagy el egy pillanatra sem, hanem velünk marad a világ végezetéig, ami az örökkévalóságot jelenti. Ha önpusztító életet élünk, ha a szülőföldtől távol, a világ másik végén lakunk, ő akkor is ott van. Ez a szeretet. Ezért hívjuk őt Immánuelnek. Amikor Máté evangéliumában Jézusra vonatkoztatva olvassuk, hogy Immánuel, vagyis velünk az Isten, akkor beteljesedik Mózes könyörgése. Karácsonykor vált véglegessé, állandóvá Isten jelenléte az ő népe életében. Ez volt az a csodálatos hír, amely bejárta a világot: Isten velünk van Jézus által. Pedig mi mindent megtettünk, hogy ő ellenünk legyen. Az lenne a jogos, ha a járvány által minden bűnünket számonkérné, elítélne minket és kiirtana. De ő nem távozik el tőlünk, és azt üzeni: velünk marad. A názáreti Jézus Betlehemben több mint kétezer évvel ezelőtt született meg. De ha a mi szívünkben nem születik meg, akkor minden hiábavaló volt. Mindannyiunk számára fontos, hogy együttműködjünk Isten kegyelmével. Hozzá kell segítenünk az embereket ahhoz, hogy rádöbbenjenek: nem a sötétség a végső szó. Mert a világosság a sötétségben világít, s azoknak, akik befogadták azt, megadatik a lehetőség, hogy Isten gyermekei legyenek. Karácsonykor az élet jelent meg, ezért ez az egyik legszebb ünnepünk. De ne feledjük, nem csak a gyermekek ünnepe. Ilyenkor ugyanis hálaadásra gyűlünk össze – hálát adunk Isten minden ajándékáért. Ezen az ünnepen nem az a fontos, hogy mi van a karácsonyfa alatt, hanem hogy ki van ott, szülő, nagyszülő, testvérek és mindazok, akikért Isten ajándékaiként hálát tudunk adni. Hiszen minden létezésnek van egy mélyeséges értelme, s ez a szeretet. Bárcsak minél többen megtapasztalnánk mindezt az ünnep alkalmával. Aki megtanulta kisgyermekként, hogy őt felkarolták, és örültek létezésének, az idős korában is megérezheti, hogy az ő életének még akkor is értelme van, ha már nehezen mozog vagy éppen magatehetetlen. Karácsonykor nem az ajándékokra kell rácsodálkozni, amit kibontunk a fa alatt, hanem örömmel kell hálát mondani azokért az ajándékokért, amelyeket Isten adott azokban a személyekben, akik mellettünk állnak.

» KATÓ BÉLA

erdélyi református püspök

Gyermekként jött e világba

Zűravaros, kusza világban élünk, amikor nagyon megnövekedett a bizonytalanság. Őszintén szólva, jól jönne egy angyali szózat, egy megnyugtató isteni kijelentés, hogy „Ne féljtek, minden rendben lesz!” És íme! Isten Igéje szünet nélkül szól hozzánk, nyugtat, vigasztal, erősít, bátorít. Ha van rá időnk, halló fülünk és nyitott szívünk, ez a megnyugtató angyali szózat, isteni kijelentés számunkra is elérhető. (365 ízben van leírva a Szentírásban a „Ne félj” felszólítás, vagyis az év minden napjára jut egy.) Az isteni kijelentés, amely a küldöttek, az angyalok hangján hangzott el a betlehemi pusztában, több mint megnyugtató: a beteljesedett ígéret örömhíre. (...) Az angyal meg-

„Legyünk a régi pásztorok új utódai”

Az első karácsony pásztorai sötétségben és félelemben képesek hallgatni az angyal üzenetére és a mennyei seregek bizonyágtételére. Azok az egyszerű emberek csodát láttak és hallottak arról, hogy a dicsőséges Isten megváltoztatja a világot, amelyben soha nem tapasztalt békesség és mindeneket átölelő jóakarattal boldogít minden embert. Krisztus megszületett, azaz megjelent Isten üdvözítő kegyelme. Irgalommal nyit új utat nemzete elé, nem emberi érdemek miatt, hanem megújító Szentlelke által.

Az ószövetség prófétái elhatalmasodó romlás között elhallgatnak. Zakariás – Keresztelő János apja – fogalmazza meg a teljesen új világról szóló vágyat. „... meglátogat minket a felkelő nap magasságából, hogy világítson azoknak, akik sötétségben és a halál árnyékában lakoznak, hogy lábunkat a békesség útjára igazítsa.” Történelmünk során kerültek őseink hasonló mélységbe, felsorolhatatlanul sokan fordultak könyörgőn az ég felé irgalmat remélve. Nem rejthetjük el a magunk mában zajló drámai küzdelmét, amely hasonló Pál apostol hajótörési élményére. „Mivel pedig sem a nap, sem a csillagok nem látszottak több napon át, és erős vihar tombolt, végül elveszett megmenekülésünk minden reménye.”

Az életveszélyes halálvölgyeken, ahol a magány, a sötétség, a tehetetlenség rémítő elemei között vergődünk, érdemes az első karácsony pásztorainak példáját követnünk. Csapdák, szakadékok, ellenséges erők között hallgatnunk kell a mennyei hangokra, értenünk kell Teremtőnk szavát, kö-

vetnünk Krisztus nyomát, keresni a Szentlélek közösségét. Kegyelemből támogatott önvédelem ez saját bűneinkkel és ellenünk vétkezőkkel szemben.

Az angyal és a mennyei sereg távozása nem keserítette el a pásztorokat, nem merültek el önsajnáló búskomorságba. Nem rágalmazták Istent a rövidke látogatás miatt, és nem vádolták azzal, hogy keveset adott a jóból! Tudták, hogy ezek után rajtuk a sor. Egyikük kimondta a félelem, a lemondás, az önfeladás ellenszereként felfogható felszólító mondatot: „Menjünk el Betlehemig...” Ne tétlenkedjünk, ne sajnálkozzunk, ne panaszkodjunk, menjünk és nézzünk! Menjünk ma a keresztényüldözés idején saját gyülekezetünk templomába, a mieink közé, a mi nyelvünkön hangzó istentiszteletre. Azt nézzük, ami történt. A pásztorok ezt úgy említik, hogy a valóra váltott szót, az igazi ígéretet akarják közről megtapasztalni. Ami „történt”, azt János így fogalmazza meg: „Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyellemmel és igazsággal”.

A pásztorok az első karácsonykor felismerik, és el is mondják, hogy mindent Urunk cselekedett, ezért nem lehet bizonytalanul, vagy felelőtlenül fogadnunk az örömmüzenetet. Legyünk a régi pásztorok új utódai, hogy hiteles evangéliumközvetítéssel, közösségépítéssel és a lélek erővel szolgáló alázattal tegyük karácsonyasabbá a hétköznapokat is.

» CSÚRY ISTVÁN

királyhágómelléki református püspök

ILLUSZTRÁCIÓK FOTÓ: BELICZAY LÁSZLÓ

Az Isten örömmüzenetében bízó ember számára mindig van remény

Karácsony ünnepét az adventi várakozás előzi meg. Az adventi koszorún a gyertyák pislákoló fénye jelképezi azt, hogy a világ sötétségében, az Isten örömmüzenetében bízó ember számára mindig van remény. A keresztény naptár eszmei kiindulópontja szerint az adventi időszak a lélek és az elme sötétségének korát törli meg fényével. Ez a világosság kezdetben pislákoló gyertyafény, de a karácsonyi születés csodájában dicsőségesen terjed szét a világon, hirdelve Jézus tanításának életátformáló erejét. Az evangélium fény, ami nélkül a világ a bizonytalanság sötétségében, céltalanul kering. De Istenünk örökkévaló szeretete mégis utat jelölt ki számunkra, ami értelmessé és célszerűvé teszi létünket. Ezt az utat pedig egy szerény körülmények között születő gyermek mutatja nekünk. (...) Az ember által alkotott rend külsőségekre – rangra, vagyoni, címekre, képmutatásra – épül. Az isteni igazság ezzel szemben időtálló igazságra épül, amit szeretetnek nevezünk. E szeretet kiteljesedése képezi azt az Isten országát, amiről a karácsonykor születő Jézus tanít. A mögöttünk álló esztendő igen gazdag volt a sötétségben. A koronavírus-járvány okozta bizonytalanság és félelem, a sok idő előtti halál, valamint a pandémiát kísérő válság mindnyájunkat elrettentett. Templomaink biztonságát kénytelenek voltunk elhagyni, s ehelyett ünnepet ülni az otthon csendjében. Ősi kelyheink árván maradtak, mert nem volt gyülekezet, amely az ünnep felemelő perceiben kezébe vegye őket. A megszokott formák helyett az együttlét és a közös imádkozás alternatív útjait kellett megkeresni. Egyszóval megtapasztaltuk a bizonytalanságot és a sötétséget. Bibliai párhuzammal olyanokká váltunk, mint azok a szegény és kiszolgáltatott emberek, akik Betlehem pusztájában sóhajtották el imádságukat a csillagos ég alatt. Életünk egyik napról a másikra alakult, változott, s minden este elrebegettük fohászkodásunkat: tartsd meg, Atyánk, egészségünket és szereteteink életét. Ez esztendő karácsonya továbbra is a járvány alaphangulatában zajlik. A bizonytalanság és a félelem nem távozott el tőlünk, s a betegség itt kering körülöttünk, mint farkas a nyáj körül. De ebben a világsötétségben enyhíti talán szorongásunkat az angyalok karácsonyi éneke, amely azt hirdeti, hogy minden nehézség és bizonytalanság ellenére a békeségre törekvő ember élete kiegyensúlyozott, mert Isten gondviselése palástként takarja be vállát. Csak adjon nekünk az Úr bölcsességet ahhoz, hogy a járvány lejártával ne feledkezzünk meg arról az erőt adó hitről, amely megtartott minket. (...) Áldott karácsonyi ünnepelést kívánok erőben és egészségben minden kedves embertestvéremnek. Dicsőség legyen Istené, és közöttünk béke és jóakarattal!

» BÁLINT-BENCZÉDI FERENC

unitárius püspök

indokolja, miért nem kell félnünk: megszületett, világra jött az Üdvözítő, és ez elegendő öröm számotokra, hogy egész életetekben félelem nélkül éljtek. (...) Félelemben élni azt jelenti, hogy az ember élete nem teljes, hogy az ember nem tud örülni, nevetni, tervezni, egyszóval élni. Amióta az ember az Istennel szembeni engedetlenség és bizalmatlanság útjára lépett, megismerte ezt a gyötrő érzést (...). A félelem valósággal megbénítja az embert, az emberben levő életerőt. És ami a legfontosabb: aki félelemben él, nem tud szeretni. (...) Az angyali híradást mennyei seregek sokasága követte, és dicsérték Istent, és azt mondták: „Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarattal.” Ha az ember egyszer és mindenkorra megértene és elfogadná azt, hogy a di-

csőség nem az övé, hanem egyedül az Istené, ha mindenáron nem a hatalmat, az előnyöket és a hírnevet kergetné, akkor talán megvalósulna az angyali ének: a földön békesség és az emberek közt jóakarattal lenne... De a világ nem erről szól, és mondhatná a földön két lábbal járó ember, hogy angyalok nem is léteznek, és ne keressünk illúziókat. De mi tudjuk, hisszük és valljuk, hogy angyalok igenis léteznek, tudjuk, hisszük és valljuk, hogy Isten eljött ebbe a világba, amit az ember nyomorulttá és olykor elviselhetetlenné tesz. Eljött, és jelen van e világban, elviselhetővé, sőt széppé és jóvá teszi az embert, kiúzi a félelmet a szívekből, helyette békét és jóakarattal hoz. (...) Végül legyen e gondolatsor zárszava a Gyermek, a gyermek Jézus. Mert a legnagyobb öröm, amit ember megélhet e föl-

dön: egy gyermek születése. Az élet csodája, a folytonosság, amiben leginkább megmutatkozik a hatalmas Isten ereje, és az ember újból és újból rácsodálkozhat, elámulhat, és örömkönnyek közt elmondhatja: Igen, Isten nem mondott le rólunk, gyermekeink születnek, az élet megy tovább, mert az élet szent! Gyermekként jött e világba maga az Isten. Ez egy üzenet. Egyszerű, de hatalmas horderejű üzenet, és neked szól. Aki a világmindenséget mozgatja, az fekszik a járszobán, és érted jött, hogy téged megmentsen! Ennél nagyobb öröm nem érhet, ennél nagyobb ajándékot nem kaphatnál.

» KOSZTA ISTVÁN

evangélikus-lutheránus püspök helyettes